

# Hồn Oan Kỹ Nữ

Tin Hàn Lâm Đại Các, Học Sĩ phu nhân Tôn Nữ Nguyệt Kiều thành linh quá vãng dù rất mạnh khỏe được báo đến tai Liệp Tần Vương Phi như một tin sét đánh. Vương phi ngã vật ra khóc thương hiền mẫu khôn xiết. Từ ngày nhập cung, được Trung Tôn Nhân Thanh Vương sủng ái, ngày đêm kề cận, vương phi chưa về thăm phu nhân ngót sáu tuần trăng, dạ xốn xang bức rức, lòng bồi hồi tưởng nhớ mà chưa có dịp về thăm, thì nay mẹ qua đời.

Wương phi truyền đòi thái giám Lê Quý vào hầu:

- Ta vừa hay tin từ mẫu lâm chung, phiền khanh mau vào Phước Thọ Cung tấu trình thánh thượng sắc chỉ thuận ý cho ta hồi gia thọ tang cửu nhật được chăng?

- Tâu vương phi, hạ thần chúc cung bái mạng.

Thái Giám Lê Quý lui ra, vương phi truyền đòi tiếp Tập Dư Hành Khiển Thị lang phu nhân vào:

- Ta đã xin lệnh thánh thượng ban sắc chỉ ngày mai hồi gia thọ tang từ mẫu. Bà truyền a phòng cung nữ sắp soạn kiệu võng cùng ta lên đường.

- Muôn Tâu, vương phi định cư tang Hàn Lâm phu nhân bao lâu?

- Chúa Thượng vì thương nhớ chẳng chịu xa rời nên ta định ở lại chín ngày cũng đủ.

- Muôn Tâu, nếu vương phi không có điều chi cần dặn thêm. Tiện thiếp xin cáo từ.

Sáng sớm hôm sau, đoàn tùy tùng hộ giá vương phi hồi gia cách Khuê Vân Khúc một ngày đường. Vừa về đến đại môn gia, bà không đợi mọi người cung nghinh bái kiến, đã nhào lặn khỏi kiệu, quì sụp xuống đất khóc nức nở, bò lê từ cổng vào đại đường, kêu than thật ai oán:

- Mẫu thân !.. Nữ nhi bất hiếu không kịp hồi gia để được nhìn mẹ lần cuối xuôi tay, lòng dạ xốn xang đau xót vô vàn.

Gia nhân ai trông thấy cũng đều thương cảm, lệ tuông đầm đìa. Học Sĩ, Đại Phu, Thân Vương, Tôn Thất Lễ búi người ai oán, bước lại vái hai lễ, cúi mình nâng vương phi lên, vỗ về:

- Tâu vương phi chớ quá bi lụy mà hao mòn vóc ngọc thân ngà. Tiện nội qui tiên âu cũng là số trời đã định.

Wương phi vẫn phủ phục trước linh sàng mẫu thân khóc kể:

- Phận làm con chưa tròn hiếu đạo, một ngày phụng dưỡng báo đáp cưu mang chưa trọn. nay mẹ con lìa đời. Phụ thân ôi ! dạ con trẻ sầu đau đoạn trường.

- Vương phi hiếu tử khả kính muôn phần, kẹ nổi cung nội xa xôi, nay về gặp mặt tiện nội vậ cũng đủ hả dạ để vui lòng nơi chốn tuyền đài. Vương phi hãy đứng dậy chớ bi lụy sầu ai mà thêm xót xa kẻ tội thân.

- Phụ thân nói chi lời lẽ hạ mình. Bậc phụ mẫu dầu tội thân, con há đâu dám bất kính. con xin phụ thân cho con khấu đầu dâng hương dâng tạ lỗi bất hiếu nhi.

Đại phu Tôn Thất Lễ cảm kích xúc động triều dâng, thúc hối gia nhân mau bày nhang đèn để vương phi lễ bái.

Nhưng bàn hương án vừa dọn ra, mọi người bỗng rợn tóc gáy, nổi da gà, rùng mình lạnh toát, đứng trơ ra như phỗng đá khi trên linh sàng đặt xác phu nhân có tiếng rên ư ử khe khẽ vang lên. Cùng lúc thì thể phu nhân tựa quây. Đại phu Tôn Thất Lễ và gia nhân quì mọp xuống khấu đầu vái lớn:

- Phu nhân sống khôn thác thiêng. Nay vương phi hồi gia cư tang xin phu nhân miễn thứ, cho con trẻ được nhang đèn ba 1i lạy.

Wương phi mãi khóc, chùng nghe đại đường im phăng phắc, cha già khấn vái hoảng loạn vội ngẩng lên linh sàng nhìn thấy sự kiện dị kỳ, quái đản, mặt vương phi tái mét, tay chân rụng rời, hốt hoảng đập đầu khấn lia lịa:

- Bất hiếu nhi đập đầu xin mẹ thứ lỗi về muộn. Mẹ qui tiên bất ngờ con nào hay biết, giờ tạ tội trước linh sàng xin mẹ chấp nhận chớ đừng dọa nạt, con trẻ sợ lắm mẹ ời.

Mọi người cùng khấn lạy như tế sao. Nhưng thi thể phu nhân càng lúc càng tựa quây mạnh, đồng thời giọng thanh nữ xuân thì trong trẻo vang lên:

- Đây là đâu, sao tôi lạc loài đến chốn môn quan đại đường lạ lẫm thế này?

Đại Phu Tôn Thất Lễ gắng gượng lại gần chấp tay khấn vái:

- Phu nhân ời ! Bà hồn du địa phủ sao chẳng vào châu Bao Đại Vương mà còn quay về dọa nhát chồng con, gia nhân chi vậy?

- Úa, ông là ai?

- Phu Nhân, Bà hồi dương lú lẫn hay oan hồn uẩn khúc để chọc phá cha con tôi vậy.

Phu nhân vẫn rên ư ử, xoay trở mình nghe loạt xoạt trong mấy lớp xiêm y mới mặc, vùng ngồi dậy đảo mắt dáo dác rồi bật cười to:

- Các người đều lầm cả rồi. Tiện nữ nào phải phu nhân chi đâu, chẳng qua chỉ là hạng kỹ nữ tầm thường.

Đại Phu Tôn Thất Lễ xanh mặt. Ông nhớ thường cùng đồng liêu trắng du thuyền ngâm vịnh xuống ca với đào nương ca kỹ, chẳng lẽ phu nhân tòng dịp xỏ xiên, trách khéo. Hàn Lâm Đại Phu vội vả phân bày:

- Bình sinh trượng phu hào hoa cầm kỳ thi tửu. Xướng ca là chuyện thường tình nam giới. Bà hồi sinh ai cũng mừng, sao nỡ đem chi chuyện phong tình bay bướm trách móc chồng con. Ph nhân ... nếu bà sống lại xin hãy nói đi cho mọi người cùng mừng. Nhất là có cả vương phi hồi gia, bà không mau nghinh tiếp còn xa xôi bóng gió làm gì cho thêm thất lễ.

Phu nhân nghe xong chẳng những không rời linh sà thi lễ bái kính vương phi cho phải đạo bề tôi mà còn cười khúc khích, tỏ vẻ thích thú:

- Ủa, nói vậy đây là chốn quan quyền vương giả. Ôi vậy mà tiện nữ cứ ngỡ à kỹ viện tửu lâu. Tiện nữ xin cam thất lễ.

Dứt lời phu nhân quí luôn xá Hàn Lâm đại phu hai lễ, quay sang vương phi xá năm lễ. Hàn Lâm đại phu và vương phi hoảng vía, vội chạy đến đỡ phu nhân lên. Nhưng bà đẩy nẩy rút tay lại, nhích người ra xa một mực từ chối:

- Không, các vị đều lắm cả rồi. Tiện nữ đích thực tính danh là Thủy Tiên, thuở ấu thơ cha mẹ qua đời sớm, ở với bà cô vốn phường ca nhi. Sau cô mất, sống cô cút thương tâm phải nương thân chốn kỹ tại viện lạc Phúc Lâu. Một đêm có bốn khách phương xa ghé lại chung vui chén rượu, tiếng đàn câu hát. Rượu vào lời ra, hai khách trẻ tuổi nóng tánh sanh ấu dả, tiện nữ chẳng may bị họ đập nhằm vào đầu một gậy, thác oan xuống diêm đài, phán quan tra sổ bộ thấy chưa tới số tử tận, cho hoàn dương nhưng xác đã bị Hắc thị chủ naãn kỹ viện ném trôi sông phi tang. Tiện nữ bơ vơ hồn oan vất vưởng, ngang qua đây thấy xác phu nhân vừa tịch còn âm ấm nên vội nhập vào. Kính mong chư vị niệm tình thứ tha.

Mọi người nghe qua mới vỡ lẽ. Nhưng vương phi vẫn còn bán tín bán nghi hỏi tiếp:

- Hiền mẫu ơi ...

- Ấy chết. Tiện nữ đầu dám bắt kính, hồn hào ... Xin vương phi chớ gọi như thế tiện nữ tổn đức bất thọ.

- Không, con không tin. Phụ thân ơi, con nghe kinh sách có nói thường hồn hoàn dương trước khi hồi sinh phải ăn cháo lú quên chuyện âm cảnh. Hay là mẹ con chưa hoàn toàn bình phục chăng?

Hàn Lâm đại phu trầm ngâm nghĩ ngợi. Ông chợt nảy sanh ý đồ chưa tiện nói với con gái, khẽ gật đầu nói lảng đi:

- Có lẽ vậy. Vương phi đường xa ngọc thể mệt mỏi, xin vờ về Phụng Văn Các để nghỉ ngơi.

Gia nhân cũng bước đến dìu phu nhân về nội phòng, bà vùng vẫy kháng cự quyết liệt:

- Đây nào phải nhà tiện nữ. xin đại quan nhân cho tiện nữ về kỹ viện.

Hàn Lâm đại phu cười chum chim, nháy mắt với A phò hầu nương:

- Bà cứ rước phu nhân về kỹ viện ở hậu thất. Ta sẽ vào vấn an phu nhân sau.

- Kỹ viện ư. Nơi quan môn lâu viên cũng lập kỹ viện nữa à?

Bà A phò hầu nương bắt đắc dĩ phải vuốt theo:

- Bẩm phu nhân quên rồi sao. Thuở công công mới vinh thăng Đại Các Học Sĩ có rước thợ xây khảm nguyệt đình hoa viện, có lẽ phu nhân vừa hồi phục nên chưa nhớ tất cả mọi lẽ. Bẩm phu nhân dời gót ngọc để hạ nhân chăm sóc.

Đại phu nhân chịu rời đại đường xong, Hàn Lâm đại phu quay sang vương phi nói tiếp:

- Xin rước lệnh bà về Phụng Văn Các an nghỉ.

- Đa tạ phụ thân, con xin cáo biệt, ngày mai hồi cung sớm.

Ngồi lại một mình nơi tròng kỷ nhâm nhi tách trà Hàn Lâm Đại Phu trấn trở mãi cảnh phu nhân hồi sinh thay vì bình thường lại cứ nằng nặc tự xưng danh là kỹ nữ Thủy Tiên. Ất phải có điều chi bí ẩn. Mặc cho gia nhân dịch lệ nha môn thu dọn, ngài lặng lẽ hoạch định phương án để thử thách.

Chẳng mấy lúc, vắng kim ô đã khuất sau Ngự Bình Sơn, gia nhân lo thấp đèn lồng, chuẩn bị tiểu yến để Hàn Lâm đại phu thời. Ngài vẫy tay gọi quan Quản vệ vào gặp:

- Hôm nay mừng mấy rồi nhỉ?

- Bẩm đại nhân mười bảy trăng muện a.

- Tốt lắm. Hãy bày trà tiệc và hoa cúc tửu tại Nguyệt Đình Hoa cho ta nghe?

- Dạ.

- Mi nhớ qua rước phu nhân cùng ra đối ẩm với ta nữa nhé.

- Dạ.

- Còn nữa, mi sai bày ca nương hãy chuẩn bị để phục vụ cho phu nhân nhé.

- Dạ vâng.

Canh hai vừa trôi, trăng trung tuần tháng bảy sáng chói chang, Nguyệt Đình Hoa hương thơm tỏa mát, gió phất phơ lay những cụm liễu rũ dọc bờ hồ bán nguyệt trông thơ mộng hữu tình dễ xúc cảm hồn tao nhân mặc khách. Đối diện với phu nhân, Hàn Lâm đại phu vẫn không thấy nơi người vợ đầu gối tay ấp hai mươi năm qua có sự khác lạ nào, ngoài da dẻ hồng hào, má phấn môi son mận mà hơn. Có lẽ do vừa mới bạo bệnh qua đời nên bà trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp nom trẻ ra. Hàn Lâm đại phu cảm nhận lòng mình quả có xúc động, song không phải vì phu nhân thu hút bản chất hiếu sắc

của đàn ông mà vì Hàn Lâm đại phu mừng vợ vẫn còn hiện diện hủ hỉ bên ngài trong cảnh tuổi già hiếm hoi, đơn chiếc.

Ngài chép môi nhìn vợ, tỏ ý sẵn đón:

- Phu nhân cảm thấy khỏe chưa vậy?

Phu nhân chớp mau ánh mắt, vẻ thẹn thùng:

- Cám ơn đại nhân. Tiện nữ lúc nào cũng khoẻ mạnh cả.

- Kìa sao đêm nay phu nhân khách sáo, xa lạ với ta là thế nào?

- Bẩm đại nhân, tiện nữ thân phận kỹ nữ nào dám tự tiện vô lễ. Xin đại nhân thương tình miễn trách.

Giọng nói của phu nhân thường lệ trầm thấp, lắm khi Hàn Lâm đại phu nghe chẳng êm tai, nhất là khi giận dữ, hờn trách.

Vậy mà đêm nay, đại phu lại nghe êm ái, dịu dàng khác nào thuở ngài mới qua cử hành lễ tương kiến.

Hàn Lâm đại phu âu yếm nắm tay phu nhân giọng đắm chìm trong mơ mộng:

- Phu nhân ơi. Những tưởng ta với phu nhân đôi đường tử sanh ly biệt. May sao trời cao có mắt gia phúc phu nhân hồi sinh.

- Chết, chết chửa. Xin đại nhân cẩn trọng lời gia nhân trông thấy.

- Kìa, ta với phu nhân đã là chồng vợ hơn hai mươi năm rồi. Còn sợ gì bọn gia nhân cười chê đàm tiếu. Hơn nữa phu nhân quên rằng đây là Nguyệt Đình Hoa của ta, có ai dám bén mảng chứ.

Hàn Lâm đại phu vừa nói vừa cố ý choàng vai kéo phu nhân ngã lên vai ngài, cười đắc ý đưa tay khẽ nựng lên má phu nhân, giọng có phần lơ đãng tình:

- Phu nhân ơi. Sau phút hồi sinh, ta cảm thấy phu nhân trẻ lại, đẹp ra muôn phần quyến rũ. Ta càng yêu càng đắm say.

- Ôi đại nhân. Xin đại nhân chớ buông lời trêu ghẹo. Phận hồng nhan thấp hèn đâu xứng đáng. Có lẽ đại nhân đã say men rượu rồi.

- Không, không đâu. Ta nào uống chi nhiều mànhào bào ta say.

Phu nhân khẽ chớp bờ mi cong, ửng hồng đôi má thẹn thùng ấp úng:

- Đại nhân thứ lỗi. Em nào dám hàm hồ qua lời. Chẳng qua em chỉ muốn ...

Nói đến đó, phu nhân hé nụ hoa hồng tươi trên đôi môi son thắm, nũng nịu tiếp:

- Tiện thiếp được đại nhân chiếu cố thương tình đủ để kẻ hèn mọn an ủi tấm lòng, nào đâu dám phụ lòng người quân tử.

- Ôi chao, người ngọc đẹp xinh mà tiếng oanh vàng thỏ thẻ càng như sáo ngọc tiêu vàng. Nào phu nhân hãy ghé lại gần đây cho ta hôn nàng một cái xem nào.

## (Hết Phần 1 ... Còn Tiếp)

### Quốc Thằng Nhỏ